Narrativa (categoria G) **Pseudònim: Èpsilon**

El silenci trencat

El ressò d'un cop sec va indicar que la porta s'havia tancat. A continuació, la llum es va extingir i la foscor va teixir un mantell impenetrable. Acte seguit, el llenguatge mut del silenci es va desplegar. Les seves paraules buides evocaven solitud i el seu contacte fred eriçava la pell. De sobte, enmig de l'obscuritat, van aparèixer unes pupil·les dilatades i envoltades per una taca de sang. La tristesa relliscava pels ulls amb aparença esferoïdal. Darrere aquells ulls, s'amagava una figura encorbada pel dolor. Es tractava d'una jove pèl-roja. L'angoixa li col·lapsava les vies respiratòries i esmicolava el seu físic de porcellana. Va intentar cridar per tal d'extreure la punxa que li colpia el cor. Tanmateix, la veu se li va morir d'impotència.

Més tard, es va agenollar a terra. La fredor del sòl li va glaçar les llàgrimes i li va endurir el rostre. El dolor que l'oprimia va abandonar la crisàlide transformant-se en ràbia i una veu inhumana va immobilitzar els seus pensaments. Les pròpies paraules li esgarrapaven l'oïda: "Mai sortiràs d'aquí. És culpa teva. Et mereixes aquest càstig".

Quan la veu va cessar, la seva ment va consumir en cendres la realitat. L'habitació va començar a desfer-se. La foscor es va evaporar i va aparèixer una claror asfixiant. Es trobava enmig d'un paratge erm. Sobtadament, el terra sec es va esquerdar sota els seus peus. Les escletxes s'anaven fent més amples, conformant un forat negre que li absorbia el cos. Abans de submergir-se en la foscor, va albirar un ninot de llana, situat a l'extrem del precipici. Lluitava per tal de no caure. No obstant això, una pedra li traçava una línia roja a la pell. Els fils de llana es trencaven, escopint esferes albines de farcit. Finalment, el cos del ninot es va escindir en dues parts i va raure dins la foscor.

Aquella visió, va despertar dins la jove un record traumàtic. La seva respiració es va accelerar i el seu cor bombejava sang precipitadament. Va decidir enfonsar el cap entre els genolls. Desitjava oblidar, vomitar el seu passat, ignorar la realitat. Però no podia. El mutisme i l'obscuritat l'obligaven a empassar-se una veritat mordaç.

El grinyol de la porta i l'eco d'uns passos van despertar-la d'aquell estat de letargia. Una silueta menuda es retallava contra la llum externa. Va deduir que es tractava d'un nen per la seva cara rodona i el seu cos fràgil. La figura va avançar amb inseguretat. Ara que no es trobava a besllum, se'n podien distingir nítidament les faccions. En conjunt, el seu rostre era infantil; cabells clars, galtes voluminoses, fines celles. Malgrat tot, un tret corrompia l'infantilisme. Els seus llavis eren travessats per un fil de cosir! Aquella facció antinatural transmetia por. Tanmateix, l'empatia i la tristesa vencien aquell sentiment irracional. El cos del nen també havia estat castigat. Nombroses esgarrapades li travessaven el tronc. Les incisions més profundes es concentraven a la part esquerra del pit i brollaven sang negra. Tot i semblar ferides normals, no ho eren pas. Cada esgarrapada conformava una paraula.

Durant breus segons, el noi va restar dempeus. Guaitava a la pèl-roja, pensívol. Aclucava els ulls, evitant que les llàgrimes que els omplien es vessessin. Més tard, la porta es va tancar i es va asseure a terra, a tres metres de la jove. Ella va voler apropar-se al nen per acaronar-lo i consolar-lo. Malgrat tot, no en va ser capaç. No estava acostumada al contacte humà.

Al cap de pocs minuts, va decidir estirar-se i descansar. Aviat va arribar la son, alimentada pel cansament. Per uns instants, va oblidar on era i es va deixar emportar per l'assossec.

Més tard, un cruixit va despertar-la. Uns fils de llum es colaven tímidament per sota la porta. Davant seu, va distingir la silueta del nen, que es movia neguitosament. S'hi va apropar amb cautela. El noi jeia de costat, donant-li la esquena. Curosament, li va tocar l'espatlla. A continuació, el nen es va girar. La pell era coberta de llana i les seves faccions s'amagaven darrere una faç de peluix que mostrava un somriure. L'esglai va immobilitzar-la. Acte seguit, el foc de la desesperació va néixer en el seu interior, cremant-li les entranyes. Va començar a esgarrapar-se la cara i a arrencar-se els cabells, mentre movia el cap ràpidament en direcció horitzontal.

Quan es va relaxar, es va trobar amb els ulls del nen. La disfressa que abans s'adheria al seu físic havia desaparegut. Al principi, la va mirar amb estranyesa, però després, amb la mirada, li va transmetre calma i els ulls d'ells dos es van connectar. Aquest fenomen infrangible es va mantenir durant incomptables minuts,

fins que el nen va avançar cap a ella. La jove pèl-roja va veure com feia un moviment fugaç i a continuació, va notar una escalfor que mai havia sentit. El nen havia fet allò que ningú s'havia atrevit a fer: l'havia abraçat!

Aquest senzill acte, la va omplir de forces i li va dibuixar als llavis un somriure espontani. El nen també reia. A mesura que ho feia, el fil de cosir es desprenia i es trencava. Quan els nois es van separar, es van adonar que havien recuperat la parla. Havien aconseguit vèncer la por i la inseguretat. Ara, tan sols sentien confiança.

Les primeres paraules van sorgir de la jove, de forma maldestre. Unes paraules que se li havien acumulat a la gola des de que era petita i que mai havien trobat el moment precís ni la persona adequada per poder sortir. Els mots formaven oracions, que teixien la història de la seva vida.

- Des que posseeixo memòria, un defecte que ni jo conec em diferencia de les altres persones. Quan els meus pares el van detectar, van decidir cosir una disfressa perquè me la posés i em van prohibir parlar fora de casa. Amb el pas del temps, vaig deixar de parlar completament. Fa poc, vaig decidir estripar la disfressa i per això, he acabat tancada aquí dins.

Quan va acabar de parlar, van succeir una sèrie d'esdeveniments sorprenents. Primer, la porta es va obrir. Després, la foscor va començar a destenyir-se fins dissipar-se per complet. A continuació, enmig del front dels dos amics unes petites incisions formaven un quadrat. Al centre d'aquest, van fer-se nítides unes paraules. Finalment, el quadrat es va transformar en un tros de paper que va ser expulsat i va caure al terra. La jove va agafar la seva làmina i va llegir els mots que hi havia escrits:

"Compte, persona amb esquizofrènia."

Un cop va acabar d'examinar l'escrit, un foc invisible va consumir el paper.

Categoria B